

L'edat fosca

written by Alfons Duran Pich | 6 d'abril de 2023

Per tenebrosa, per arcaica, per oculta, per rànica, per mitòmana. On la dissidència era portada a la foguera. On la creu i l'espasa imposaven la seva llei sobre una població de serfs i esclaus. On la narrativa estava controlada pel poder, que aprofitava la ignorància de la plebs per vendre-li quotes de transcendència. Així era l'Edat Mitjana.

Després va venir el Renaixement i es van recuperar les fonts originals de l'humanisme i dels clàssics grecs i romans. Més tard la Il·lustració, i va començar la batalla de la ciència i el pensament racional, que amb moltes dificultats es va anar obrint pas.

I aquestes dificultats es posen de manifest encara avui quan veiem que els ressons del fanatisme i la intolerància ressonen diàriament a les nostres ja cansades orelles.

Ara ha arribat la denominada Setmana Santa, que és una celebració dels creients d'una religió determinada que l'Estat espanyol fa segles va imposar com a "religió oficial". Presumeixen de moderns i actuen com si encara estiguéssim sota el comandament d'un estat teocràtic.

Una bona mostra d'aquesta interpretació de "cristià vell" és la concessió d'indults amb motiu de la festa religiosa. I aquesta mesura demostra la debilitat d'una Constitució de la que s'ufanen, però que llegeixen interessadament segons convingui les elits funcionaries de l'Estat profund. Un Estat que es declara laic (aconfessional) però que permet manifestacions externes d'una falsa religiositat, on l'espectacle preval sobre la reflexió íntima i personal.

Pel que sembla, són les *confraries religioses* les que promouen aquestes estranyes peticions d'indulgència. I encara que pugui semblar un fenomen paranormal, només cal que citem, a tall

d'exemple, el ritual que se segueix a Màlaga, i que relata ufanament el digital www.eldebate.com. Diu així:

“El Divendres Sant, la Germandat de la Soledat i el Descendiment del Senyor, coneguda popularment com la de les Chías, oficialitzarà l'indult del seu reu al Monestir de Sant Jeroni de Granada capital minuts abans de fer la seva estació de penitència.

Segons la tradició, el pres va escortat per dos germans de la Soledat i amb un tercer que portarà un coixí amb el pergamí amb la resolució de l'indult, que signen representants de l'Audiència de Granada, l'Arquebisbat, la Reial Federació de Germandats i Confraries, la Subdelegació del Govern i l'Ajuntament, així com el Comandament d'Ensinistrament i Doctrina de l'Exèrcit de Terra, en representació del rei Felip VI.”

Aquesta descripció podria formar part d'alguna peça maleïda del “teatre de l'absurd”, que van protagonitzar gent com Samuel Beckett, Eugène Ionesco o Jean Genet. Perquè no és només estrany i esotèric el mecanisme del ritual sinó que ho són els seus agents principals, com aquest “Comandament d'Ensinistrament i Doctrina de l'Exèrcit de Terra”, el nom del qual ja ens deixa absorts.

Jo sempre he defensat que el principal desajust entre Espanya i Catalunya és de base cultural. Històricament, sense el contagi inevitable dels successius fluxos migratoris, les creences, idees, usos i costums del poble català no tenen res a veure amb els aquí descrits. Molt més que això. Són radicalment diferents.

I com aquesta mentalitat d'antic règim és la que s'imposa a l'Estat a través de la violència del poder condigne, bé sigui amb la seva branca *hard* (la partida de la porra) o amb les seves múltiples versions *soft* (les que practica el *Deep State*) no ens han de sorprendre les contínues penalitzacions sobre

qualsevol que defensi el seu dret a la independència i a la llibertat.

El cas de Laura Borràs no és pas un cas únic, és un cas més. Aquesta vegada la *confraria* que ha dirigit l'operació d'assetjament i enderrocament té altres ocupacions, però pertany a la mateixa tribu. Són els descendents naturals del tribunal de la Inquisició. S'hi han acarnissat per ser dona, per ser catalana i per ser independentista.

És cert que a més han comptat amb l'aplaudiment entusiasta del nacionalisme espanyol establert a Catalunya (PSOE, PP i les seves marques blanques), però també amb l'assentiment servil dels nans que governen actualment a la Generalitat (és una metàfora volumètrica d'Esquerra Republicana) i el de l'oposició ben instal·lada dels nois i noies de la CUP, que han fet de "fer un pas al costat" un missatge polisèmic.

I què dir del cor mediàtic en conjunt! De la caverna madrilenya, dels col·laboracionistes tradicionals de l'exèrcit d'ocupació i, és clar, dels mitjans públics catalans, sotmesos a les directrius del poder més proper sota l'estúpid eslògan "més entreteniment *i menys política*".

Quin fàstic! Després es vanten de ser moderns. Torno a les meves casernes d'hivern.